

KARDEŞİNİN KUSURUNU AFFETMEK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesiran tayyiben mubareken fihi âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ، يُنَادِي مُنَادٍ مِنْ بَطْنَانِ
الْعَرْشِ لِيَقُمَ مَنْ عَلَى اللَّهِ

أَجْرُهُ فَلَا يَقُومُ إِلَّا مَنْ عَفَا عَنْ ذَنْبِ أَخِيهِ

(خط. عن ابن عباس)

RE. 59/8 (Izâ kâne yevmü'l-kıyâmeti, yünâdî

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

münâdin min butnâni'l-arşı, liyekum men ale'llâhi ecrühû, felâ yekûmu illâ men afâ an zenbi ahîhi.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve çok muhterem kardeşlerim!

Allah cümlelerinden razı olsun... Dünyanın ve âhiretin hayırlarına, rahmetine cümlelerinizi nâil eylesin... Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin... Habîb-i Edîb'ine komşu eylesin...

Şu mübarek camiye geldiniz. Pazar günü güzel havada pikniği gezmeyi terk edip gelmek, mâşaallah, Allah yolundan ayırmasın, her zaman böyle fedakâr olmayı nasib eylesin...

Bu dersleri Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadîs-i şeriflerini okumak için yapıyoruz. Oradan da ümidimiz tefeyyüz eylemek, Rasûlüllah Efendimiz'in şefaatine nâil olmak... Ahirette Rabbimiz bizi ona komşu eylesin... Dünyada yolundan ayırmasın, ahirette de yanından ayırmasın... Allah hepinizden razı olsun...

Bu hadîs-i şeriflerin okumasına geçmeden önce, Peygamber Efendimiz'in ruh-i pâkine hediye olsun diye, ve sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullahın, Peygamber Efendimiz'in ashâb-ı kirâmının başta olmak üzere, Peygamber Efendimiz'in mânevî vârisleri sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin, Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtezâ'dan Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar cümle silsilelerimizde isimleri yazılı, güzerân eylemiş, silsilelerimize bağlı tarikat büyüklerimizin ve kardeşlerimizin

ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize nakil ve rivayet eylemiş olan cümle alimlerin, râvilerin ruhlarına ve hâsseten okuduğumuz kitabı tertip eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye, kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hocamız'ın ruhuna hâsseten hediye olsun diye;

Beldemizin medâr-ı iftihârı Yuşâ AS'ın, sahâbe-i kirâmın, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri ve sâir sahâbe-i kirâmın; cümle evliyâullahın, cümle hayır hasenât sahiplerinin ve bilhassa bu camiyi bina etmiş olan İskender Paşa'nın ve bu camiyi bugüne kadar hizmette tutmak için zahmet etmiş, masraf etmiş, gayret etmiş olanların ruhları için; bu camiden güzerân eylemiş olan mübarek din adamlarının, imamların, hatiplerin, müezzinlerin, kayyımların, vaizlerin, cemaatlerin ruhları için;

Sağ ve hayatta bulunan biz ve siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün geçmişlerinin ruhları için; sağ olanlarımızın Rabbimizin rızasına uygun yaşayıp ömrümüzü hayırlı, verimli, ecirli, sevaplı geçirip, Rabbimizin huzuruna sevdiği razı olduğu bir kul olarak varmamıza vesile olsun diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerif* okuyalım, o büyüklerimize hediye edelim, öyle başlayalım. Buyurun!

a. Kardeşinin Hatasını Affetmenin Karşılığı

Okuduğumuz hadîs-i şerifler bu güzel Râmûzü'l-Ehâdîs kitabınının 59. sayfasında; 8. hadîs-i

şeriften başlıyoruz, aşağıya doğru ne kadar okuyabilirsek... Birinci hadîs-i şerifin metnini demin okuduk.

Abdullah ibn-i Abbas RA rivayet eylemişler ki, Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuş:¹

إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ، يُنَادِي مُنَادٍ مِنْ بَطْنَانِ
الْعَرْشِ لِيَقُمَ مَنْ عَلَى اللَّهِ

أَجْرُهُ فَلَا يَقُومُ إِلَّا مَنْ عَفَا عَنْ ذَنْبِ أَخِيهِ

(خط. عن ابن عباس)

RE. 59/8 (*İzâ kâne yevmü'l-kıyâmeti, yünâdî münâdin min butnâni'l-arşı: Liyekum men ale'llâhi ecrühû, felâ yekumu illâ men afâ an zenbi ahîhi.*)

(*İzâ kâne yevmü'l-kıyâmeti*) “Kıyamet günü olduğu zaman, (*yünâdî münâdin min butnâni'l-arş*) Arş’ın ortalarından doğru bir münâdi seslenir.”

Butnân, batın kelimesinin çoğulu diye bildiriliyor. (*Cem’u batnın bi-ma’ne’l-vasat*) diyor, yani “ortası” demek.

Arş’ın ortalarından doğru... Arş-ı Âlâ’dır, Arş-ı Azîm’dir; oradan bir ses mahşer halkına seslenir. Aşağıda kalabalık, cümle halk-ı cihan

¹ Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.199; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.374, no:7008; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.22, no:2693.

insanlar toplanmış; oradan bir münâdi seslenir ki:

(*Liyekum men ale'llàhi ecrühû*) “Sevabı, ecri Allah tarafından verilecek olanlar ayağa kalksın!” denilir.

Bütün sevapları veren Allah, bütün cezaları veren Allah; ama lâ teşbih ve lâ temsil, bazen dünyada bile, mesela çocuk çok çalışkan oluyor da o zaman diplomasını okulun müdürü veriyor veyahut toplantıya gelmiş bakan veriyor veyahut başkomutan veriyor... Büyük bir şeref bu.

“—Doğrudan doğruya sevabını Allah’ın vereceği kimseler ayağa kalksın!”

Ne kadar büyük bir şeref olduğunu anlayın. Herkes korkudan titreşirken; “Acaba benim hâlim ne olacak? Acaba hesabı geçecek miyim, kalacak mıyım? Cennete gidebilecek miyim, yoksa cehenneme düşüp yanacak mıyım?” derken, “Allah tarafından bizzat taltif edilecek, sevapları verilecek olanlar ayağa kalksın!” deniliyor. Gözünüzü kapayın, durumu tasavvur edin; ne kadar büyük bir şey!

Böyle güzel bir durumu Allah hepimize nasip etsin...

(*Felâ yekumu illâ men afâ an zenbi ahîhi*) “O zaman ancak kardeşinin bir hatası ve bir günahından dolayı, hata işlemiş ama affeden kişiler kalkacak, başkası kalkmayacak.”

Buradan ne anlıyoruz? Allah’ın doğrudan doğruya taltif edeceği, mükâfat vereceği kimseler; affedici kimseler.

Kimleri affeden kimseler?

Müslüman kardeşi kendisine bir kusur işlemiş; tamam kusurdur, günahdır, zenb, hata, kabul; işte hatası olduğunu anlamasına rağmen o hatayı affediyor. Tamam hatadır ama olsun.

Bazıları mesela;

“—Yahu sen benim hakkında böyle düşünmüşsün ama böyle bir şey yok, yanlış bu bilgi; benim böyle bir kabahatim yok.” der.

Tabii suçsuz olunca zaten mazeret kabul edilir.

Suçlu, kusuru var ama affetmiş. Demek ki böyle kimseler çok kıymetli kimseler. Onların mükâfatını Allah verecek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri affedicilere neden bu büyük mükâfatı veriyor?

Muhterem kardeşlerim! Allah'ın hikmetini kullar anlayamaz. Ama gördüğümüz şu ki: Mesela İslâm dininin özelliklerini, güzelliklerini inceleyen bir insan diyor ki: “İslâm'ın beş ana amacı olduğunu görüyoruz. İmanı, itikadı korumak, bedeni korumak, malı korumak, nesli korumak...” diye bu beş tane ana amaçların ne olduğunu sayıyor. Nereden çıkıyor bu?

Âyetleri, hadisleri incelediğin zaman, gruplandırdığın zaman, iz'an ile irfan ile incelediğin zaman ortaya çıkıyor.

Allah CC affedenlere neden çok büyük mükâfat veriyor?

Müslümanlar birlik olsun diye... Müslümanlar kusuru bile olsa birbirlerini affetsin diye...

Dost olsunlar diye... Muhabbet etsinler diye... Parçalanıp bölünmesinler diye... Birbirlerine düşmesinler diye... Saç saça, baş başa, tırnak tırnağa birbirinin gırtlığına sarılmasınlar, birbirinin gözünü oymasınlar diye... Birbirlerini sevsinler diye...

Benim de âcizâne âyet-i kerîmelerden, hadîs-i şeriflerden okuyup da çıkarttığım bir umumî hakikat, tabii büyüklerimiz de bunu kitaplarında mutlaka çıkarmışlardır:

Allah CC müslümanların birlik ve beraberliğine ve muhabbetine sebep olan her şeye çok büyük mükâfat veriyor; birlik ve beraberliği ve muhabbeti bozan her şeye de büyük ceza veriyor.

Demek ki müslümanların birlik ve beraberliği çok önemli.

Mesela selam vermek çok sevap. Dilin kemiği yok, “Es-selâmü aleyküm ve rahmetullah!” deyiveriyorsun, hemen on adet, yirmi adet hasene sevap kazanıyorsun. Hediye vermek çok sevap. Ziyaret etmek çok sevap. Hasta ziyaret etmek çok sevap. Arkadaşını ziyaret etmek çok sevap. Affetmek çok sevap. Sevmek çok sevap. Allah CC sevenin sevilenle beraber olacağını, ikisinin birden Arş’ın gölgesinde gölgeleneceğini bildiriyor. Cennete girdikleri zaman cennette de kendilerine çok büyük köşklerin verileceğini bildiriyor.

Bütün bunlardan bizden istenen ne: Birbirinizi sevin. Birbirinize muhabbet edin! Hatanız varsa da affedin!

Ne demiş şairler:

Yârsız kalmış cihanda, Ayıpsız yâr isteyen.

Manzum güzel bir şey söylemiş.

Ne demiş? Ayıpsız bir dost, yâr isteyen kimse böyle bir kimseyi bulamaz. O zaman hiç ahbâbı olmaz.

Neden? Kusursuz insan olmaz.

“–Kusursuz kul olmaz.” diye hep duymuşuzdur.

Duymuşuzdur ama kusuru affetmiyoruz.

Sabahleyin birisiyle görüştüm;

“–Ben oğlumu evlatlıktan reddettim!” diyor.

Baktım barut gibi, sert, suyu sert, sert çelik; kıvırsan ‘cıv’ yapacak hemen... Çok sert. “Ben oğlumu evlatlıktan reddettim!” diyor.

“–Niye?”

“–Kendi bildiğine evlilik yaptı.” diyor.

Tamam, haklısın. Tabii insan anasına babasına sormalı. Annesi babası büyütmüş, hayırlı bir kimse ile evlendirmek ister. Sorsaydı iyiydi, tamam. Ama dedim ki;

“–Sen şimdi evlatlıktan reddedince, o ana baba rızasını kazanamadığı için helâk olacak.”

“–Olsun!” diyor.

Yahu helâk olması mı iyi, kurtarmak mı iyi? Affediver.

“–Bayramda ziyaretine gelmiyor mu?” diyorum.

Ses çıkartmıyor.

Yahu affet, bağışla, kurtarmaya çalış! Kendi evlâdın gözünün önünde zebanîler yakalamış, zinciri boynuna ayağına takmış, cehenneme doğru sürükleye sürükleye götürürlerken dayanabilir misin?

Dayanamayız. Yaralı görsek dayanamıyoruz. İdamlık adam, hak etmiş bile olsa idama götürülürken insan dayanamıyor. Yürek dayanamıyor. Kendi çocuğuna nasıl dayanacak?

Merhametli olmak lazım. Affedici olmak lazım.

Kusuru bağışlamak kolay değil. Bir hata işlemiş, ömür boyunca onu çeksin mi? Hadi affediver, hiç olmazsa bundan sonrasını düzeltmeye çalış. İnsanlar affetmeye yanaşmıyor. Aracılar giriyor, arayı düzeltmeye çalışıyorlar; hocalar geliyor gidiyor, ona yalvar

buna yalvar...

“—Bu hocanın ne menfaati var bu yalvarmadan?”

Bir menfaati yok. Allah’tan sevabını bekliyor, ikisini barıştırmaya çalışıyor.

Hayır, barışmıyorlar. Tüfekler omuzda, tabancalar belde, bıçaklar kayışın yanında; o aile o aileye düşman, yiyecekler birbirlerini... Yiyorlar da... Kırıp geçiriyorlar. Bir girişiyorlar kan davasına; sekiz kişi buradan ölüyor, dokuz kişi öbür taraftan ölüyor, şu kadar yaralı...

Ne oldu? Kim kâr etti?

Adıyaman’a gidiyorduk, bir yerden geçiyoruz, dediler ki;

“—Bu köyde bir alim zât vardı. Şeyh, mübarek

bir insan. İki aile arasında da kan davası vardı. Bu ailelerden birisinin düğünü olacaktı...”

“—Gelin bu düğün münasebetiyle barışın.” demiş.

Ona gitmiş yalvarmış, buna gitmiş yalvarmış... İkisi burnundan İspanyol boğası gibi soluyor, burnundan duman çıkıyor. Bir araya yanaştırılmamış. Çok nasihat etmiş, dinletememiş. Düğün günü köyden, o kasabadan kalkmış gitmiş.

Düğün günü ne olacak; bir genç bir gençle evlenecek, mutluluk olacak, şenlik olacak değil mi? Bir kan davasından bir kavga çıkmış; dört kişi oradan, üç kişi buradan ölmüş! Ne oldu?

Öldürenler hapis, ölenler ve öldürenler cehennemlik!

“—Hoca, doğru konuş! Müslüman cehennemlik olur mu?” Peygamber Efendimiz SAS söylüyor:

“—Bir müslüman bir müslümanın karşısına silahını çeker de öldürmek kastıyla çıkarsa, öldüren de ölen de cehennemdedir!”

Diyorlar ki;

“—Yâ Rasûlallah! Öldürenin cehenneme gideceğini aklımız anlıyor; tamam, öldürdüğü için cehenneme gidecek. Öldürülen niye; hem öldürüldü, maktul oldu, hem niye cehenneme gidecek?”

Efendimiz anlatıyor, diyor ki;

“—Çünkü o da ötekisini öldürmek niyetindeydi.”

Niyeti oydu. Onun da silahı vardı. O da onu öldürmek niyetindeydi. Ama kurşun öbür

taraftan evvel geldi, bu onu öldürdü. Yoksa bunun da silahı var, o da onu öldürecekti. Onun da niyeti ötekisini öldürmek olduğu için ölen de öldüren de cehennemde!

Şu felâkete bakın! Yalnız dünya felâketi değil, ahiret de gidiyor! Çünkü bir müslüman bir müslümanı haksız yere öldürürse, ölen de ebediyyen cehennemde kalır.

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا

فِيهَا

(النساء: ٩٣)

(*Ve men yaktül mü'minen müteammiden fecezâuhû cehennemü hâliden fîhâ*) [Kim bir mü'mini kasden öldürürse, cezası ebedî olarak cehennemde kalmaktır.] (Nîsâ, 4/93) diye Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriliyor.

Bu âyet-i kerîmeyi duyunca insan ürperir! Ama bunlar yapıyor. Neden?

Türkiye'de İslâm düşman ilan edildi. “Gericilik, devrim düşmanlığı” denildi, düşman ilan edildi ve İslâm'ın kökü kazınmak istendi.

“—Kazındı mı?”

Kazındı. Kazınılan yerlere bu hastalıklar geldi. Eskiden oranın en büyük hoca efendisi neleri hallediyordu, işler bitiyordu. Elini öpüyorlardı, barışıyorlardı, sözünü dinliyorlardı. “Mübarek adamdır, sözünden çıkılmaz.” diyorlardı, el pençe divan duruyorlardı.

Sen misin İslâm'ı kazıyan? Tamam, kazıdın. Oralardan İslâm'ı kazıdın, çıkarttın. Ne çıktı altından? Çirkef çıktı! İslâm'ı kazıdığın zaman altından çirkef çıktı. Gençler anarşist, yaşlılar haydut...

Neden? Allah korkusu insanların gönlünden çıktı mı, o insandan hayır gelmez! İsterse 40 tane diploma alsın; daha fena! Diplomalı haydut diplomasız hayduttan daha muzırdır!

Niye? Diploması var. Şeytan gibi her şeyi biliyor. Tilki gibi, domuz gibi her şeyi biliyor. O daha zararlı. Keşke cahil olsaydı da polisi haklayamasaydı. Ama şimdi polisi de haklıyor, askeri de haklıyor, onu da haklıyor, bunu haklıyor...

Neden? Tahsil gördü. Beş diplomalı tahsilli haydut. Buyur, ayıkla pirincin taşını...

Muhterem kardeşlerim!

Bunu biz söylemiyoruz, sadece biz söylemedik, burada söylemedik; bu anarşik hadiseler olmadan önce yazılmış, 40 yıl önce, 50 yıl önce benim çocukluğumda okuduğum kitaplarda ve benim okuduğum kitapların yazarlarından önce yaşamış insanlar —açıkça sayfalarını gösterebilirim, paragraflarını okuyabilirim— dediler ki;

“—Bu milletin dini ile oynamayın! Bu milleti dininden ayırmaya çalışmayın! Sonra anarşi olur!”

Aynen “anarşi olur” kelimesini kullandılar. O zaman millet anarşiyi bilmiyordu. O zaman

millet jandarmayı gördü mü el pençe divan duruyordu. O zaman polisi gördüğü zaman her şey bitiyordu. Hadi bakalım; sen misin İslâm'la oynayan, ondan sonra bitti! Denge bir bozuldu mu...

İşte işin asıl sebebi, asıl katiller kimler?

İslâm'la uğraşanlar. Asıl katiller, imanı yok etmeye çalışanlar. Asıl katiller, Allah'ın emrine karşı gelenler. Asıl katiller, insanların gönlünden ahiret imanını, hesap korkusunu, Allah korkusunu çıkartanlar. İşin aslı bu.

Ama onlar ceza yemiyor, onların kandırmış olduğu şahıslar hapse giriyor, idam ediliyor, ölüyor, öldürülüyor, cehennemlik oluyor... Onlar da cehennemlik olacak. Çünkü sebep olan aynı cezayı çeker.

Ama işte biz bunu millete anlatamadık. Hocalar, sarıklı cüppeli insanlar vatan haini sayıldı. Camiler yıkıldı, kapatıldı, açılmadı. Kur'an kursları düşman olarak görüldü. İmam-Hatip okulları; "Yeter bu kadar, daha fazlası açılmasın!" Yakın zamana kadar... Fren...

Halk yapıyor, parayı halk veriyor. Ben çocuğumu dindar yetiştirmek istiyorum... Memlekette demokrasi var mı?

Güya var. Sözde demokrasi var. Herkes istediğine inanmakta serbest mi? Serbest. Herkes inancına göre çocuğunu yetiştirmek hakkına sahip mi? Güya sahip.

Ne oluyor sonra?

Gül gibi İmam-Hatip okulu açılıyor; bakan

izin vermez, imza atmaz. Bakan izin verir, reisicumhur izin vermez. O izin verir, gizli falanca kuvvetler izin vermez. Onlar izin verir, Avrupa izin vermez.

Yahu biz neyiz? Devletin görevi nedir?

b. Tasavvuf Nefsi Terbiye Yolu

Dün akşam bir eski politikacının dış politika üzerine, devlet üzerine yazdığı bir kitabı okudum. Biraz sayfalarını karıştırdım.

Devletin vazifesi millete hizmet etmek, milletin yarınını sağlamak, yarına ümitle bakmasını sağlamak; mutluluğunu, rahatını, refahını, huzurunu temin etmek. Devletin görevi millete kan kusturmak, milletin tepesine çıktıktan sonra onu kırbaçlamak değil ki; hizmet etmek!

Ama bunlar yapılmadı. Biz söyledikçe... Şöyle oldu, böyle oldu... Hâlâ bize çatarlar; hocalara, şeyhlere, tarikatlara, tasavvufa çatarlar.

Tasavvuf ne yolu? Tasavvuf, insanları nefisten ve şeytandan kurtarmayı öğreten vicdan terbiyesi, mâneviyat yolu.

Ne çatıyorsun buna?

“—Bırak insan hür olsun, istediğini yapsın.” diyor.

Ne yapsın?

Her türlü rezaleti yapsın. İşte Avrupa'dakiler hür ya! Avrupa'da erkek erkek ile kiliseye gidiyor, nikâhını kıyıyor, muhterem kardeşlerim! Erkek erkeği koluna takıyor, papazın karşısına geçiyor; “Biz ikimiz evlenmek istiyoruz.”

diyor... Erkek erkeklerle... Papaz da nikâhlarını kıyıyor, muhterem kardeşlerim!

Çıplaklar kampı kuruyorlar. Kadın, koca, çocuklar, sivil çırılçıplak, hudutları çevrilmiş kampta sallum sullum çıplak geziyorlar!

Avrupa bu! Daha hangi rezaletlerini söyleyeyim?

Biz neyiz? Biz müslümanız. Biz mü'min insanız. Biz ahlâka inanmışız, hakkaniyete inanmışız. Karşımızdakine merhametimiz var. Çalışkanız, kimsenin hakkını yemeyiz. Herkesin iyiliğini isteriz.

“—Rüşveti engelleyemiyoruz.”

Tabii engelleyemezsin. Ne sandın ya? “Rüşvet yasak” demekle rüşvet engellenir mi sanıyordun sen?

Rüşveti ne engelliyordu? Rüşveti, memur aç bile olsa “Ben evime haram lokma götürmem!” duygusu engelliyordu. Sen o duyguyu kaldır; al dinsiz memuru, çıkart dindarı; hadi gör bakalım, rüşveti engelle bakalım...

Bu sabah takvimi kopardım. Takvim yaprağında yazıyor, tüylerim diken diken oldu!

Ebû Turâb-ı Nahşebî Hazretleri, büyük şeyh müridleriyle... Müridi üç gündür açmış, muhterem kardeşlerim! Kendinizi onun yerine bir koyuverin. Üç gündür aç! Sabah, öğlen, akşam biz günde üç öğün yemek yiyoruz, bu öğünlerin arasında da yine acıkıyoruz. Günde üç öğün yemek yiyoruz da arasında da acıkıyoruz; leblebi atıyoruz, fıstık yiyoruz, simit yiyoruz, mısır kemiriyoruz, kâğıt helva, keten helva,

koz helva, şeker, çikolata; boyuna mideye tıkmakla meşgulüz. Üç gündür açmış.

Vallahi tüylerim diken diken oldu! Bu insanlar başka türlü insanlar!

Derviş üç gündür açmış, elini karpuz kabuğuna uzatmış. Ebû Turâb-ı Nahşebî Hazretleri şeyh... Derviş üç gündür aç, karpuz kabuğuna elini uzatmış; karpuzun kırmızı içine değil! Kabuğunu keçiler yer, koyunlara keseriz, koyunlar yer. Üç gündür aç olduğu için adamcağız, karpuz kabuğuna elini uzatmış.

Bak nasıl sizi meraklandıra meraklandıra, sonunu söylemiyorum, yavaş yavaş anlatıyorum; mahsustan, çatlayın meraktan diye. Çatlamayın da çok merak edin diye...

Muhterem kardeşlerim! Üç gün aç kaldıktan sonra karpuz elini uzattığını görüyor şeyh efendi, diyor ki:

“—Sen derviş olamazsın. Sen çarşıya pazara git. Git, sen alışverişine, menfaatine bak. Çarşı pazarda alışveriş yap.”

“—Sen derviş olamazsın!” diyor.

Üç gün aç kalmış insan; daha dayanacak, karpuz kabuğuna bile elini uzatmayacak! Ne terbiye!..

Neden yapıyorlar bunu?

İnsan nefesine hâkim olsun diye. Nefsinin her dediğini yapmasın diye.

“—İçimden geldi, öyle yaptım. Canım çekti, öyle yaptım. Çok arzu ettim, ondan çaldım, ondan yedim.”

Bak, üç gün duruyor da karpuz kabuğuna el uzattığı zaman dervişlikten kovuyor. “Sen derviş olamazsın! Sen git, çarşıda pazarda tüccar ol. Madem bu kadar menfaatperestsin, bu kadar açlığa dayanamıyorsun...” diyor.

“—Pekiyi bu adamlar aptal mı, deli mi; yaptıkları saçma mı?” Hayır, değil muhterem kardeşlerim!

Adamları doğru anlamak lazım. Bu adamlar insanın içindeki nefsin en büyük düşman olduğunu biliyorlar.

Zaten Peygamber Efendimiz SAS de söylüyor. Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifinde buyuruyor ki... *Asdaku'l-kâilîn*, söz söyleyenlerin en doğrusu, Peygamber-i Zîşânımız, Muhammed-i Mustafâmız söylüyor:²

أَعْدَىٰ عَدُوِّكَ نَفْسُكَ الَّتِي بَيْنَ جَنْبَيْكَ .

(*A'dâ adüvvüke nef süke'lletî beyne cenbeyke*)
“Senin en büyük düşmanın, şu iki yanın arasındaki, içindeki nefsidir.”

Yunanlı değil, Sırp değil, Ermeni değil, anarşist değil, şu değil, bu değil; senin en büyük düşmanın kendi nefsin!

Neden?

Herkesin içindeki nefsi insana günahları

² Beyhakî, *Zühdü'l-Kebîr*, c.I, s.359, no:355; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.408, no:5248; Harâitî, *l'tilâ-lü'l-Kulûb*, c.I, s.35, no:32; Ebû Mâlik el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.431, no:11263; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.143, no:412, 2144; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVIII, s.270, no:19379.

işlettiriyor. Anarşiste anarşiyi yaptıran, katile öldürmeyi yaptıran, hırsıza hırsızlığı yaptıran, rüşvetçiye rüşveti yedirten...

Belediyeden iş geçiremiyorsun; her şeyin normal, reddediyor. Neden? Para vereceksin.

Para veriyorsun, az buluyor, pazarlık yapıyor. Ruhsat almanın rüşveti maktûen şu kadar milyon, bilmem ne yapmanın rüşveti maktûen şu kadar milyon. Bir duvara asmadıkları kaldı!

Devlet malı deniz, yemeyen domuz; ye babam ye! Homur homur homur, hoşur hoşur hoşur, foşur foşur foşur... Bir homurtu sesi geliyor, bir hışırtı, bir ağız şapırtısı geliyor; millet boyuna yiyor.

Hazine, Beytûlmâl kimin? Yetimin, dulun, yoksulun, ihtiyarın, herkesin hakkı... Birtakım açığözler kredidir diye alıyor, bilmem nedir diye alıyor, falancadır diye alıyor... 50 tane fabrikası var, 51. fabrikayı da kurmak için yine devleti dolandırıyor. Biliyorum, isim de verebilirim.

Oyun yapıyor. Özelleştirme olacak, bazı firmalar satılacak diye gözüne kestirdiği firmanın kendi kucağına düşmesi için "Armut piş, ağızıma lap diye düş" gibi ağızına pattadak zehir zıkkım olasıca midesine inmesi için oyunlar yapıyor.

Müessese kendi hâline bırakılsa, kâr edecek; çalıştırılmıyor. "Çalışmıyor!" denilecek, ötekinin, ağızına armut pişmiş olarak düşecek, affedersiniz... Milletın malını yiyor, yine de en makbul insan! İtibar görüyor;

“—Büyük fabrikatör, büyük sanayici, bilmem şu kadar vergi vermiş.”

Kimi aldatıyorsun sen? Kimden aldığını kime veriyorsun?

Bütün oyunların iç yüzünü, nasıl döndüğünü biliyoruz. Şu düşmesi için, memlekette İslâm olsa, dürüstlük olsa, iman olsa, Allah korkusu olsa bu memleket bir ayda Amerika’dan daha ileri geçer! Bir ayda... Herkes homur homur yiyor, batıramıyor!

Osmanlı paşası gelmiş, Paris’te oturmuş. Fransız’ın diplomatı gelmiş, oturmuş. Alman’ın diplomatı gelmiş, oturmuş. Herhalde müzakerelerin arasında sohbet ediyorlar. Herkes kendi milletini, devletini methediyormuş. Herkes; “En kuvvetli devlet benim devletim!” diyor-muş. İngiltere diyor ki; “Ben kıtalara yayıldım, sömürgelerim var; ben en büyüğüm.” Fransa diyor ki; “Ben de Afrika’da şurayı aldım, burayı aldım, Cezayir ve saire...” Alman öyle, filanca böyle... Herkes kendi devletini methediyormuş...

Benim hoşuma gidiyor. Sıra bizim paşaya gelmiş, hepsine gayet sakin:

“—Vallahi, ‘bizim devletimiz büyük’ diye boşuna çırpınmayın, anlatmaya çalışmayın; en büyük Osmanlı devleti!” demiş.

“—Niye?” demişler.

“—Çünkü siz dışarıdan, biz içeriden yıkmak için uğraşıyoruz uğraşıyoruz, hâlâ yıkamadık!” demiş.

“—Siz dışarıdan uğraşıyorsunuz, yedi düvel, her yerden saldırıyorsunuz, biz de içeriden yıkmak için uğraşyoruz; mübarek bir türlü yıkılmıyor, yıkamıyoruz! Demek ki en kuvvetli bizim devlet!” demiş.

Gülmüşler ama doğru.

Düşman sadece dışarıda değil, içeride de... Sadece içerideki insanların dışları değil, içlerindeki nefis, için içinde nefis. Bizi yıkan şeytan ve nefis; nefisâniyet ve şeytâniyet. İşin aslı bu!

Ben üniversitede profesörüm. Devletin Ankara'sında 27 sene yaşadım. Devlet dairelerini, bakanları, başbakanları, reisicumhurları, hepsini tanıdım. Ahbaplığımız oldu. Biz bunları söylüyoruz da gülüp geçiyorlar.

“—Hocam, boş ver. Devir bu devir değil. Dünyayı sen mi düzelteceksin? Böyle gelmiş böyle gider.” diyorlar.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu nefis yenilmediği zaman devlet de batıyor, millet de batıyor, insan da batıyor, dünya da gidiyor, ahiret de gidiyor. Ama nefisini yendi mi bir insan, o zaman kendisine zulmedeni de affediyor; karşısına dövene elsiz, sövene dilsiz bir insan çıkıyor. Mübarek mi mübarek, aksakallı, nur yüzlü, tatlı dilli, güleç yüzlü, cömert, merhametli, misafirperver, hoş halli, akıllı, fikirli, bilge, alim, fâzıl, kâmil, tatlılar tatlısı insanlar ortaya çıkıyor.

Tasavvufun sonucu ne? Yunus Emre... Tasavvufun

sonucu ne? Mevlânâ...

Tasavvufun sonucu ne? İbrahim Hakkı-i Erzurumî... Tasavvufun sonucu ne? Şu büyük, bu büyük... Hangisini sevemez insan? Mümkün mü sevmemek? Neden? Nefis terbiyesi görmüş. Nefsi ıslah olmuş.

O kadar padişah, vezir, müdür, bakan, başkan geçmiş; niye millet onları sevmiyor? Niye adını kimse anmıyor?

Bir zamanlar Filipinler'in başında Markos vardı; herkes lanet okuyor. Bilmem hangi yerde bilmem hangi diktatör vardı... Hepsi paldır güldür devrildi. Bakıyorsun ki milyarları yemiş, milyarları kaçırmış; herkes lanet okuyor.

Aklın mantığın gereği bu değil mi?

Bir eğitim sistemi var ki faziletli, bilgin, tatlı, hoş insan yetiştiriyor; bir eğitim sistemi var ki, devletin başına haydut yetiştiriyor! Devletin ta başına en büyük haydudu yetiştiriyor; diktatör oluyor, hazineyi alıp başka yere götürüyor, çalıyor çırpıyor... Doymuyor ya! İnsanın midesi bu kadar ama gözü

doymuyor. Gözü daha küçük... Fakat şu gözünün içine dünyayı soksan yine doymuyor!

Onun için buyrulmuş ki:³

³ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2365, no:6075; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.725, no:1048; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.569, no:2337; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.266, no:1983; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.67, no:1271; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.V, s.236, no:2849; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.X, s.436, no:19624; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.317, no:1441; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2364, no:6072; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.117, no:21149; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.30,

لَوْ كَانَ لِابْنِ آدَمَ وَادِيَانِ مِنْ ذَهَبٍ، لَا بَتَّغَىٰ إِلَيْهِمَا
الثَّالِثَ، وَلَا يَمْلُ

جَوْفَ ابْنِ آدَمَ إِلَّا التُّرَابُ

(ت. عن أنس؛ حم. حب. هب. ض. عن ابن عباس؛ ع. عن عائشة؛ ه. ع. عن أبي هريرة)

(Lev kâne li'bni âdeme vâdiyâni min zehebin, lebteğâ ilehyime'ssâlise) “Ademoğlunun iki vadi dolusu altını olsa, üçüncü bir vadiyi doldurmaya

no:3237; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.180, no:11423; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.78, no:2544; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.269, no:10274; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.368, no:6300; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.108, no:1209; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.V, s.93; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1415, no:4235; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.446, no:6573; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.402, no:445; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.314, no:2378; Ebû Hüreyre RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.726, no:1050; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.257; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.368, no:19299; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.V, s.184, no:5032; Zeyd ibn-i Erkam RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.438, no:4460; Beyhakî, *Şuabü'l-İmân*, c.VII, s.271, no:10280; Hz. Aişe RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.244, no:2889; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.73, no:539; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.201, no:542; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.187; Übey ibn-i Kâ'b RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.181, no:2222; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.269, no:10276; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.337; Abdullah ibn-i Zübeyr RA'dan.

İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.301, no:2039; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.VII, s.296, no:11510; *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.674, no:4747; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XXXII, s.383, no:35430.

çalışır. (Ve lâ yemleü cevfe'bni âdeme ille't-turâb) Ademoğlunun gözünü ancak toprak doyurur.”

Gözünü toprak dolduruyor, başka bir şey dolduramıyor. Deveyi hamuduyla yutuyor. Biz hamsinin kılçığını çıkarmadan yutamıyoruz; o, deveyi üstündeki semerini bile kaldırmadan hamuduyla kuyruğundan tutup yutuyor; ağzından geçiyor, midesine de oturmuyor, daha da yiyor!..

Onun için, insanın insan olması lazım. İnsanın insan olması için evvela müslüman olması lazım. Müslüman olmadı mı, işte İngiltere başbakanı, işte Fransız reisicumhuru, işte Alman bilmem nesi, işte Sırp başkanı, işte Amerikalı, işte bilmem ne... Kimisi homoseksüel, kimisi boynuzlu, çatal çatal geyik gibi, kimisi bilmem ne...

Neden? İnsan müslüman olmazsa, İslâm'a girmezse insan bile olamaz; hayvanlardan daha sapık olur.

Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriliyor ki:

أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ

(الأعراف: ١٧٩)

(Ülâike ke'l-en'âmi) “Onlar hayvanlar gibidir. (Bel hüm edallü) Daha dalâlette, daha da sapıktırlar.” (A'raf 7/179)

Homoseksüel. Sen artist diye beğeniyorsun:

“—Aman ne yakışıklı adam, bıyıklara bak, saçlara bak, kıyafete bak...”

Moda meydana getiriyor, hayranlık uyandırıyor. Herif bakıyorsun AIDS'ten ölüyor; homoseksüelmiş de AIDS olmuş, geberip gidiyor, geberesice...

Neden? İnsan müslüman olmadı mı insan olmaz ki! İnsan olmanın ilk şartı müslüman olmak.

“—Müslüman oldu, ondan sonra ne olacak?”

Nefsini ıslah etmeyince yine tam insan olamaz. Nefsini ıslah edecek. İnsanın içinde bir şeytan var, bir nefis var; bu ıslah olmayınca olmuyor!

Onu ıslah ettiğin zaman, bir de Allah'ın emrine uyduğun zaman, Kur'an'ın yoluna girdiğin zaman, o zaman kurtuluyor. İnsanlık o zaman kurtulacak.

Olacak bu, bir zaman sonra bu da olacak. Allah bunu da yeryüzüne gösterecek. Cümle cihan halkı İslâm'a girecekler. Bir zaman gelecek, bu olacak.

Yakında olsun. Yakın zamanda Allah bize gösterecek...

Hepsi müslüman olacak. Roma da müslüman olacak. “—Neye dayanarak söyleniyorsun?”

Ben kehaneti sevmem. İstikbalden haber vermeyi hiç sevmiyorum. Hiç sevmiyorum ama hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz bildiriyor:

“—Müslümanlar Kostantiniyye'yi fethedecekler.”

Fethettiler. İşte bak, biz Kostantiniyye'deyiz. İslâmbol'da. Konstantinapolis, yani Kostantin'in şehri. Kostantin'in şehri değil; İslâmpolis, yani

İslâmpol... İslâmpol, “İslâm şehri” demek. Şimdi İslâm şehrindeyiz. Fatih öyle yapmış;

“—Ne demek Konstantinopol, İslâmpol burası!” demiş.

İslâmbol olmuş. Sonra İstanbul yapmışız. Bozmuşuz; çünkü öbür taraf bozulmasını istiyor, asıl mânasını millet bilmesin istiyor.

Fatih ne yaptı?

Ayasofya’yı cami yaptı. Mabet ona dua ediyor. Benim içimde şirk koşuluyordu, Allah’ın peygamberine tapılıyordu, Allah’ın gazabı geliyordu, sen cami yaptın diye dua ediyor. Ayasofya’yı cami yaptı, *Allahu ekber* diye dört köşesine minare dikip Allah’ın en büyük olduğunu cihana, semalara haykırdı. Konstantinopol’u İslâmpol yaptı.

Ama İslâmpol’ün “İslâm şehri” mânasına olduğunu millet unuttu, halk unuttu; İslâm’ı unuttu, gâvurlaştı!

Şu kadar mayo, deniz kenarında kadın erkek karman karış... İslâm’da var mı? Yok.

Rüşvet var mı? Yok... Yalan var mı? Yok... Öldürmek var mı? Yok... Hepsi var şimdi!.. Demek ki İslâm yok.

İslâm’ı unuttular. Ahâli İslâm’ı unuttu. Açıkça da söyleyenler var;

“—Müslümanlık neymiş, onun devri geçmiş!” diyenler var, şimdi açıkça bunu söyleyenler var.

“—Geç geç hoca, biz onların boşluğunu anladık.” diyenler var. “—Yiyip içip yan gelip yatacaksın,

hayattan kâim almaya bakacaksınız; boğazda mı, Çamlıca'da mı, en sefalı yer neresiyse orada keyfine bak!" gibi bir mantığa büründüler.

Bizim dedelerimiz böyle değildi. İslâm böyle değildi. Onun için dünya kötüye gidiyor.

Bu değişecek. İslâm hâkim olacak. Evet, ölecekler, kırılacaklar, çok ızdırap olacak. "Her hanede öldürülmenin, katledilmenin acısı duyulacak." diyor; âhir zamanda herc olacak, katil olacak, öldürülme olacak, insanlar kırılacaklar. Şu insanoğulları, Âdemoğulları kırılacaklar kırılacaklar, birbirlerini yiyecekler yiyecekler; ama sonunda İslâm gelecek, yeryüzüne İslâm hâkim olacak.

Fakat ben sizin nâmınıza da, kendi nâmıma da neye üzülüyorum?

Peygamber Efendimiz çok net söylüyor ki:⁴

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ فَقَدْ قَامَتْ قِيَامَتُهُ

(الدیلمی عن أنس)

(*İzâ mâte'l-insânü*) "İnsan öldüğü zaman, (*fekad kâmet kıyâmetühû*) onun kıyameti kopmuş demektir."

Ölmeden Allah gözümüze İslâm'ın güzel günlerini gösterebilir... Onun için çalışmayı Allah bize nasip etsin...

Kardeşlerimizi affedeceğiz. Affedemiyor; baba

⁴ Lafız farkıyla: Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.285, no:1117; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1072, no:42748; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1615, no:2618; Süyûtî, *Câmiu'l-Ehâdis*, c.IV, s.65, no:2781.

evlâdı affedemiyor, kardeş kardeşi affedemiyor, komşu komşuyu affedemiyor.

Ne yapacağız? Nefsimizi yeneceğiz, affedeceğiz. Başka çaresi yok! Nefsin bir şey söylüyor; sen nefsinin söylediğinin aksini yapacaksın. İşin kurnazlık tarafı bu.

Arkadaşla konuşuyoruz.

“—Dış politikayı nasıl değerlendiriyorsun?” diyorum.

“—Çok basit, filanca gazetenin yazdıklarına bakıyorum, onun tam tersini düşünüyorum. Madem o gazete öyle yazıyor, o halde şöyledir.”

“—Amerika’nın yaptığına bakıyorum, onun tam tersini düşünüyorum...” gibi böyle şeyler söylüyorlar.

Bizim de yapacağımız; nefis ne söylüyorsa onun aksini yapmak.

“—Yat aşağı, uyu!” diyor; o zaman demek ki kalkacaksın, abdest alıp namaz kılacaksın.

“—Otur şurada yemeğini ye, keyfine bak!” diyor; demek ki oturmayacaksın, yemeyeceksin.

“—Boş ver, şimdi İskenderpaşa camiine gidip de hadis dinlenilir mi? Bak boğazda burada... Emirgan’da mı olur artık, Sarıyer’de mi olur, bilmem ki, oraların da artık tadı kalmadı, Kumburgaz mı olur, Selimpaşa mı olur...”

Tekirdağ’ına kadar bütün sahiller ev dolu. Dağların başlarına bile siteleri yapmışlar; siteler mısır koçanının üstünde mısırların birbirine yapıştığı gibi yapışık evler.

Neymiş? Tatil yeriymiş.

Yahu ben burada nefes alamam ki, bunun neresi tatil?

“—Hocam, bildiğin gibi değil iş. Bunlar buradan kalkarlar, denize giderler, denizde yüzerler. Göz zinası olur, el zinası olur, dil zinası olur, her türlü mel’anet olur. Akşam oldu mu, mehtap çıktı mı ellerine defleri, dümbelekleri alırlar, o evlerin ortasında ayı oynatır gibi birbirlerini oynatırlar; çalarlar, çırparlar, yerler, içerler... Bir ayrı sefası var ki oranın, sorma gitsin, bilemezsin!”

Ben biliyorum. Simasına baktın mı biliniyor. Giyimine, simasına baktın mı onun ne kadar büyük felaket olduğunu biliyor. İnsanlar orada evlatlarını kaybediyor, kızlarını kaybediyor. Ama farkında değiller. Sonradan diz dövecekler. Allah uyanıklık nasib etsin...

c. Komşu Komşunun Yakasına Yapışır

İkinci hadîs-i şerif. Sayfanın 9. hadis-i şerifi. Deylemî Enes ibni Mâlik RA’dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ، تَعَلَّقَ الْجَارُ بِالْجَارِ، فَيَقُولُ
يَا رَبِّ، سَلْ هَذَا

⁵ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.254, no:984; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.57, no:24930; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.III, s.498, no:2649.

فِيمَ أَغْلَقَ بَابَهُ دُونِي، وَمَنْعَنِي طَعَامَهُ

(الديلمى عن أنس)

RE. 59/9 (*İzâ kâne yevmü'l-kıyâmeti, teallaka'l-câru bi'l-câri, feyekülü: Yâ rabbi, sel hâzâ fîme ağleka bâbehû dûnî, ve meneanî taàmehû.*)

(*İzâ kâne yevmü'l-kıyâmeti*) “Kıyamet günü olduğu zaman, (*teallaka'l-câru bi'l-câri*) komşu komşuya yapışır. (*Feyekülü*) Ve der ki: (*Yâ rabbi, sel hâzâ fîme ağleka bâbehû dûnî, ve meneanî taàmehû*) Yâ Rabbi! Sor bu komşuma ki, niye benim yüzüme kapısını kapattı, niye sofrasına beni kabul etmedi?”

Kıyamet günü oldu mu komşu komşunun yakasına yapışır. Ondan sonra der ki:

“—Sor buna yâ Rabbi! Niye kapısını yüzüme kapattı da sofrasına beni almadı?” der.

Komşunun komşu üzerinde hakkı var.

“—Ne hakkı var?”

Her türlü hakkı var. Komşu komşuya yardımcı olacak, pişirdiği aştan verecek, eza vermeyecek, cefa vermeyecek.

Şimdi biz 20 katlı, 30 katlı binalar yapıyoruz ya; gökdelen, (*sky scraper*) “göğü tırmalayan” diyorlar, tırmık tırmık göğü tırmalıyor bu binalar...

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“—Binanızı yükseltip komşunuzun havasını engellemeyin!”

Sen binayı iki katlı yaptın mı, onun önüne duvar çekilmiş olacak, komşuya esinti gelmeyecek. Peygamber Efendimiz onu bile düşünüyor. “Binanızı yükseltip komşunuzun havasını engellemeyin!”

Komşunun havasını engellemeyeceksin, gürültü yapmayacaksın, çer çöp atmayacaksın. Yediğin, pişirdiğin yemeğin kokusu etrafa dağıldı; bir tabakoraya götüreceksin, vereceksin. Kendisiyle iyi geçineceksin, ezasına cefasına tahammül edeceksin. Karısının kızının namusuna yan bakmayacaksın. Bir sürü vazifeler var. Bunlar yapılmadı mı, hepsinin de cezası var.

Adamın kapısı kendi kapısı değil mi? Kendi kapısı... Sofra kendi sofrası değil mi? Kendi sofrası...

Ama demek ki komşunun hakkı var ki, yarın rûz-ı mahşerde komşu onu yakalıyor, Allah’ın huzuruna sürüklüyor:

“—Sor yâ Rabbi buna, niye bana kapısını kapattı?” Kapı onun kapısı.

“—Niye beni sofrasına almadı?”

Sofra onun sofrası... Ama demek ki komşunun hakkı varmış. Bu hadîs-i şeriften onu anlıyoruz.

Ben bir eve gidiyorum. Mesela Ankara’da filanca arkadaşım beni çağırıyor. Seyranbağları, bilmem ne sokak, filanca apartman. Gidiyorum; 30 tane zil var. Girişten yukarıya bilmem kaç kat, aşağıya bilmem kaç kat, her katta bilmem kaç daire, bir sürü zil var. Zillerin üstüne de millet ismini yazmıyor. Neden yapılmış

bilmem... Zillerin yanında bir şeyler var, onlar neden yapılmış, hiç bilemedim; profesör oldum, anlayamadım. O zilin basılan yerinin yanında uzun bir şey var; niye uzun yapmışlar, anlayamıyorum. Arıyorsun, tarıyorsun, isim yok! Acaba bu apartman mıydı, değil miydi? Yanlış zile basmayalım... Kapı kapalı, olmadık bir zile bassan, niye biz onu rahatsız edelim? İsim yok. Millet ismini yazmıyor, orada olduğunu saklıyor demek ki... Veyahut neyse, ihmal mi?..

İhmal etmeyin... Bir işi, bir eşyayı yerli yerince kullanın. Ya zili öyle uzun zil almayın, yanına isim koyacak yer olmasın, sadece buton düğmesi olsun, başka bir şey olmasın; ya da yanında bir isim yeri varsa lütfen oraya isim koyun!

Biz namaz kılarız, bazı arkadaşlar seccadeyi yan yayarlar. Ben diyorum ki;

“—Bu seccade yan yayılmak için yapılmamış. İşte mihrap tarafı, işte ayak tarafı. Bunu böyle yayın.”

Her eşyayı asıl maksadına uygun kullanmayı öğrenelim.

Orada bir isim yeri var mı? Güzelce isminizi yazın, mübarekler... Kartınızın isim kısmını kesin, oraya yazın, çini mürekkebiyle; herkes bilsin, tamam bu bunun evi...

Zile basıyorsun; Ali'nin zilinden Veli çıkıyor, Veli'nin zilinden deli çıkıyor. Hoppala... Bunlar niye böyle karıştırdı? Valla böyle yapmışlar da şöyle olmuş da böyle olmuş...

Gelen geçene soruyorsun:

“—Ya bu apartmanda şöyle bir zât-ı muhterem var mı, adı Mehmet oğlu Ali... Var mı?”

“—Bilmem.” diyor.

“—Siz burada oturmuyor musunuz?”

“—Oturuyorum ama bilmem.” diyor. Neden? Komşuluk yok da ondan.

Niye komşuluk yok? İslâm yok da ondan... Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:⁶

مَا زَالَ جَبْرِيلُ، يُوصِي نَبِيَّ بِالْجَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ

⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2239, no:5669; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2625; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.360, no:13340; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2624; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5151; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1942; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1211, no:3673; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.187, no:25580; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:511; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.202, no:647; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VIII, s.65, no:4590; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.V, s.220, no:25416; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.84, no:9562; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.275, no:12389; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.III, s.1005, no:1745; ; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.396, no:2707; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekârim-i Ahlâk*, c.I, s.101, no:320; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II, s.190, no:1496; Hz. Aişe RA'dan. Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5152; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1943; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.38, no:2403; Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.371, no:2388; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.231, no:1538; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.445, no:9744; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:512; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.190, no:141; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.241, no:1586; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.81, no:624; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.230, no:1538; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVII, s.109; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.VIII, s.822; Ebû Ümâme RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.302, no:13541, 13542; *Kenzü'l-Ummâl*, c.IX, s.86, no:24878; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1212, no:2215.

أَنَّهُ سَيُورُ ثَهُ

(م. د. ت. حم. ق. عن ابن عمر؛ حم. ق. عن عائشة)

(*Mâ zâle cibrîl, yûsînî bi'l-câr, hattâ zanentü ennehû seyüverrisehû*) “Cebrâil AS geldi bana, o kadar çok komşu haklarından bahsetti ki, o kadar çok komşuyu tavsiye etti ki, ‘Aman komşuya dikkat et, aman komşu hukukuna dikkat et!’ diye o kadar tavsiye etti ki, komşuyu komşuya mirasçı edecek sandım.”

O kadar önemli!

Şimdi komşu komşuyu bilmiyor; ölüyor, cenazesine gitmiyor; hasta oluyor, ziyaretine gitmiyor; derdi varsa ilgilenmiyor. Acaip bir dünya! Neden?

İslâm olmadığı için her şey acaip olur.

İslâm’ın olmadığı yerde acaiplikler acaip değildir, normaldir. İslâm’ın olduğu yerde zaten acaiplik olmaz. Ama o nerede?

O da yok işte... Eskiden varmış. Kitaplarda var. Hadis kitaplarında var, tefsir kitaplarında var, tasavvuf kitaplarında var. Ama gerçekte yok.

Neden?

“—Dervişim” diyen insanların bile, şu camiye gelen giden insanların bile tavırlarına, davranışlarına, sözlerine, işlerine bakıyorum; dervişlik nerede, hakiki dervişlik nerede?

Bak, üç gün aç durduktan sonra karpuz kabuğuna elini uzattı diye, “Sen git ticaretle meşgul ol, ya sen dervişlik filan yapamazsın,

nefsine hâkim olamıyorsun. Üç günden sonra cıvıyorsun, karpuz kabuğuna el uzatıyorsun.” diyor. Şimdi buyurun bakalım, kendinizi bu terazide ölçün!

Kale gibi sağlam olacak. Derviş kale gibi sağlam ahlâklı olacak. Allah’ın emrini tutacak. Allah’ın emrine uygun hareket edecek. Allah’ın emrine aykırı hiçbir şey yapmayacak. Öldürseler yapmayacak! Öldürmeye götürseler:

“—Eh ne yapalım, hayatımız demek ki burada bitiyormuş.” demişler.

Yalan söylememişler, dosdoğru, dobra dobra söylemişler.

Eşkiyâ yolunu kesmiş, üstünü aramış, bulamamış. Giderken diyor ki;

“—Şuramda altın var.”

Adam geliyor bakıyor, hakikaten orada altın var. “—Ben görmedim, ne diye çağırdın?”

“—Bana hocam, büyüklerim nasihat etti ki; ‘Hiçbir yerde yalan söyleme.’ Onun için yalan söylemedim. İşte burada altın var. Madem eşkiyâsın, madem ‘Altın var mı?’ diye sordun; var işte, al!”

Adam çarpılıyor; “Allah Allah, bu ne huy!..” Dürüstlük karşısında ıslah oluyor, tevbekâr oluyor.

Böyle imişler.

Her zaman anlatıyorum: Daha eski devirlere gitmeyelim. Şu anda yaşayan bir kardeşimizin babası, dükkâna gelmiş, bakmış ki dükkânda

masanın, tezgâhın üstünde bir sürü kâğıtlar...

“—Bunlar ne evlâdım?” demiş.

“—Baba bunlar senet.”

“—Tüh tüh tüh, vah vah vah! İşimiz senede mi kaldı evlâdım?” demiş.

Yahu eskiden söz senetti, birisi birisine borcu varsa yazmaya lüzum yoktu; “Tamam, borcum borç.” derdi, getirirdi.

“—Şimdi alacak-borç senetle mi oluyor?”

Senetle bile olmuyor hacı dede, senetle bile olmuyor! Senedi alıyorsun, vermiyor, protesto oluyor. Malını alıp kaçıp gidiyor, yiyor, semiriyor, göbeği büyüyor; ama parasını vermiyor.

Hacılarımız için bir firmadan bilet almıştık, ‘trak’ parasını ödemiştik, biletleri almıştık. Suud hükümeti ona Cidde havaalanına inme müsaadesi vermişti, iptal etmiş; onun uçakları Cidde havaalanına inemediği için hacılarımız onunla gidemeyecek. Biz de hacılara söz vermişiz, hacıları götürmemiz lazım. Biletleri var ama o firma Cidde’ye inemiyor. Ne yapmak lazım?

Söz namustur. Biz gece yarısında arkadaşların telefonlarını açarak, kimde ne kadar para varsa, onu gönder bunu gönder, onu gönder bunu gönder, para bulduk; 4,5 milyar lira para, o kadar hacının biletlerini ikinci defa Suud firmasından aldık... Hâlâ eski firma bize ‘trak’ diye peşin ödediğimiz biletlerin parasını vermiyor. Hâlâ verecek...

Böyle adalet mi olur?

Ben tıklar tıklar parasını daha uçağa binmeden vermişim, sonra iş olmamış, hâlâ o bana parayı verecek...Çünkü bir gün gecikti mi, kendisinin bilmem kaç milyon lira faiz kârı var. Ne kadar geç öderse o kadar zıkkımlanacak. Vermiyor! Ben burada öleyim, kalayım... Olsun, ben namusumu kurtardım ya, hacıyı burada bırakmadım ya, götürdüm ya... O ondan ne tırtıklarsa onu kâr sayıyor.

Böyle adalet mi olur? Böyle iş mi olur?!

Ben gidip mahkemeye söylediğim zaman; “Ben buna bilet parası vermiştim, beni uçurmadı. Kabahat da benim değil, firması uçuramadı. Paramı istiyorum.” dediğim zaman, ertesi gün ‘trak’ almam lazım. Hac oldu, hac bitti, hâlâ adam bana paramı verecek; beni borç içinde inim inim inletiyor!

Hayır yapacaktım, talebelere yardım edecektim, şöyle yapacaktım, böyle yapacaktım, vakfımızın hizmetlerini görecektik... Hâlâ para gelecek de ben yapacağım.

Böyle bir ülke, böyle bir adalet, böyle bir sistem, böyle bir ekonomi, böyle bir kâr anlayışı, böyle bir iş anlayışı!..

Biz burada kürsüde oturuyoruz ama merak etmeyin, sizin neler çektiğiniz biliyoruz. Ticarete, dükkânda ne mel’aretlerin döndüğünü, hepsini biliyoruz!

d. Müslümanların Birbirini Affetmesi

Üçüncü hadîs-i şerif Ebû Ümâme Hazretleri’nden.

Üç tane okuyabildik, galiba burada kalacak. Bu kadarla kalma durumuna geldik, lafı uzattık.

Üçüncü hadîs-i şerifte buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:⁷

إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ، ضَرَبَ اللهُ عَلَى هَذِهِ الْأُمَّةِ
بِسُرَادِقٍ مِنْ زُمْرٍ

أَخْضَرَ، ثُمَّ نَادَى مُنَادٍ مِنْ قِبَلِ اللهِ: يَا أُمَّةَ مُحَمَّدٍ،
إِنَّ اللهَ قَدْ عَفَا

عَنْكُمْ، فَلْيَعْفُ بَعْضُكُمْ عَنْ بَعْضٍ، أَلَا فَهَلُمُّوا إِلَى
الْحِسَابِ

(الديلمى عن أبي أمامة)

RE. 59/10 (İzâ kâne yevmü'l-kıyâmeti, daraba'llàhu alâ hâzihi'l- ümmeti bi-sürâdika min zümürriidin ahdara, sümme nâdâ münâdin min kıbeli'llâhi: Yâ ümmete muhammedin, inna'llàhe kad afâ anküm, felya'fu ba'düküm an ba'din, elâ fehelümmû ile'l-hisâbi.)

(İzâ kâne yevmü'l-kıyâmeti) “Kıyamet günü gelip çattığı zaman, (daraba'llàhu alâ hâzihi'l-ümmeti bi-sürâdika min zümürriidin ahdara) Allah bu ümmetin üzerine yeşil zümrütten

⁷ Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.374, no:38990; Câmiü'l-Ehâdîs, c.IV, s.8, no:2666.

kubbeler bina eder.”

Neden? Millet güneşin altında da ondan... Güneş yaklaşacak, ter içinde kalacaklar. Ter 70 arşın yerin içine işleyecek. Kimisinin dizine kadar, kimisinin göğsüne kadar, kimisinin ağzının, kulağının hizasına kadar cambur cumbur ter olacak. Korkudan millet ter dökcek. Güneş tepelerinde, beyinleri kaynayacak. Sadaka verenler, zekâtını verenler kurtulacak; onlar gölge edecek. Ötekiler güneşin altında...

Ama Allah bu ümmetin iyilerine kıyamet günü olduğu zaman üzerlerine yeşil zümrülden çadırlar kurdurur. Yeşil zümrütle süslü... Zümrülden belki, bez değil de zümrülden oyulmuş çadırlar, kubbeler üzerlerine bina ettirir.

(Sümme nâdâ münâdin min kıbeli'llâhi) “Allah tarafından bir münâdi nida eder, seslenir. Nasıl seslenir? *(Yâ ümmete muhammedin)* Ey Muhammed’in ümmeti, ey benim peygamberim Muhammed-i Mustafâmin yoluna girmiş, ona iman etmiş olan ümmeti, ey Ümmet-i Muhammed! *(İnna'llâhe kad afâ anküm)* Müjdeler olsun, Allah sizi affeyledi! *(Felya'fu ba'düküm an ba'din)* Siz de birbirinizi affedin!”

“—Allah sizi affeyledi, siz de aranızdaki kul haklarını birbirinize bağışlayın. Siz de birbirinizi affedin!”

(Elâ fehelümmû ile'l-hisâbi) “Böyle yapın da ondan sonra hesaba gelin!” Çünkü birbirlerinden davacı olup Allah'ın huzuruna gelince: “—Yâ Rabbi! Bunda benim hakkım var, al bu hakkımı!” diyecek.

O zaman hesap başka türlü olacak. Birbirinizi affedin de hesaba öyle gelin, işler kolay olsun. Birbirinizle muhasama, muhakeme olmadan kolay olsun diye.

Bakın bugün karşımıza iki tane affetmekle ilgili hadîs-i şerif geldi. Birbirimizi affedelim. Kusurlarımızı affedelim. Hatasına, günahına rağmen bağışlayalım. Şu Ümmet-i Muhammed'in kardeşliğini cümle cihan halkı görsün.

Suriyeli Türkiyeliye düşman; "Vay bizden Hatay'ı aldı!" diye.

Yahu sen Suriye'yi bizden aldın! Ben senden Hatay'ı aldım ne demek; Şam'a da ben vali gönderiyordum. Hep beraberdik. Kimsenin kimseden bir şey aldığı verdiği yok. Hatay ahâlisi bu tarafa iltihak etmek istedi, iyi ki iltihak etti, daha rahat. Şimdi o tarafta olsa inim inim inleyecekti.

Irak bilmem kimle düşman; Mısır Libya ile hasım, filanca falanca ile kanlı bıçaklı ve saire... Bu, düşmanın istediği bir şey ve düşmanın körüklediği bir durum. Düşman bunu yapmak için çareler, fitne fesat da buluyor ve o yapıyor. Belki Suriye'deki has müslümanlar yönetimde olsa böyle yapmazlar. Kamplarında anarşistleri beslemezler. Ama kabahat yine Türkiye'nin...

Sırası geldikçe hep söylüyorum, şimdi de söyleyeceğim:

Suriye'de İhvânü'l-müslimîn isyan etti, ayağa kalktılar. Hafız Esed rejimine karşı Halep'i, Hama'yı, Humus'u elde ettiler, Şam'a kadar geldiler. Galip oluyorlardı. Türkiye onları

destekleseydi Hafız Esed rejimi gidecekti. Bozuk rejim... O gidecekti, o zaman Suriye’de Ehli Sünnet ve’l-Cemaat’ten dindar insanlar, iyi insanlar hükümet kuracaktı. Bizim Türkiye istemedi. Güneyinde şeriate bağlı müslüman bir devlet olacak, ister mi? İstemedi, açıkça istemedi. Dediler ki;

“—Biz sizden silah istemiyoruz.” Adamlar Türkiye’ye geldiler.

“—Yaralılarımız var, ilaç verin! Parasıyla verin...”

Ne ilaç yardımı, ne tıbbî yardım, ne mâlî yardım, ne askerî yardım, ne siyâsî yardım; hiçbir şey yapmadılar.

Suriye’deki rejim müslümanları tepeledi mi? Tepeledi. Hapishanelere doldurdu mu? Doldurdu. Hapishanelerde makineli tüfeklerle taradı mı? Taradı. Hama’da, Humus’ta camileri bombaladı mı? Bombaladı. Yıktı mı? Yıktı.

Müslümanları iyice tepeledi mi? Tepeledi. Başa bir Rus taraftarı idare geçti mi? Geçti.

Ne yaptı? İlk işi Rusya ile gitti anlaşma yapmak oldu. ”Eğer birisi bana saldırınca seninle müttefik olacağız.” dedi.

Yani Türkiye saldırdı mı Rusya harbe girecek. O zaman artık Suriye’ye dokunamaz oldun.

Ondan sonra başladı düşmanlığa... Su meselesinden kavga, bilmem ne meselesinden kavga...

Hani biz komşuyduk? Hani aynı ahâliydik? Hani yüzyıllarca beraber idare olmuştuk? Böyle yapıyor.

Kuvvetli de bir ordusu var; İsrail'e karşı kullanmaz, bize karşı kullanır.

Şimdi bir harp olsa... Mesela geçen seneden beri söyleniyor; "Ağustos'ta Balkanlar'da harp olabilir." diye Amerika'nın Stratejik Araştırmalar enstitüsü söylüyor. Biz de dergilerimizde yazdık çizdik; "Bunlar niye böyle söylüyorlar, gözünüzü açın, dikkat edin. Bunlar harp istiyorlar, hazırlıklı olun." dedik. Pattadak harp olur...

Eskiden kazma kürekle Yunanlıyı kovmuşuz ama şimdi kazma küreği nereye savuracaksınız? Adam gözüne görünmüyor ki! Dağın arkasından bir füze geliyor; nereden geldiğini bile anlamıyorsun, otelin başına geçiyor. Bir cıvıltı, bir hışırtı, bir patlama; nereden geldiğini bile anlamıyorsun. Devir değişti. Gözünü açacaksınız.

Orada Müslümanlığın gelişmesini istemediler, şimdi Allah Suriye'den çektiriyor. Çok çekiyoruz, gazetelerde okuyoruz. Çok sıkıntı çekiyoruz.

Çeker. Çünkü Allah insanın yaptığı hatayı bu dünyada da çektirtir, bu dünyada da yanına komaz. Sen misin İslâm'a düşman olan? Sen misin engelleyen? Sen misin basiretli olmayan?..

Dün akşam okuduğum kitapta o politikacı dış işleri bakanlığı yapmıştı, diyor ki;

"—Devlet idare etmek, ileriye görmek sanatıdır."

Sen misin ileriye görmeyen? Başına ne çoraplar öreceğini görmeyen? Buyur bakalım...

Sen misin komşularla dost olmayan? Şimdi Yunanlı mı seninle dost olacak? Ermeni mi

seninle dost olacak? Kim dost olabilirdi, sana destek olabilirdi?

“—Suriye ve Irak...”

Niye sen onunla dost olmadın, vaziyeti idare etmedin?

“—Efendim onlar bize hık yaptılar, fık yaptılar, şöyle oldu da böyle oldu...”

E niye sen yapmadın? Aynı şeyi sen yapsaydın...

Ben Suriye’den biliyorum, hudutların öbür tarafında da Türk var, Türkçe konuşan köyler var. Oranın müslümanlarını tanıyorum; dindar, iyi insanlar. Bize gelirlerdi... Şimdi hapiste. İyi, dürüst, temiz insanlardı. Biliyoruz hepsini...

Bunların hepsi politik hatalardır, acısı sonra çıkıyor. Daha şu anda da nice nice politik hatalar oluyor, sonra çıkacak. Dinlemezse, Allah’ın emrine uygun hareket etmezse tabii Allah ceza veriyor.

Mesela benim kendi başıma geldi; borç almam lazım geldi, kimden alayım? “Kimseden istemeyeyim.” dedim, gittim emekli sandığımdan, maaşımın iki katı kadar veriyorlar. Borcu aldım. Ama demek ki iyi değilmiş. Allah beni aldığım borç kadar bir yerden zarara uğrattı. Tabii, ben onu yine ödeyeceğim ama razı gelmedi. Bir yerden alırsın, öbür taraftan çıkar.

Adam buradan rüşvet alır, öbür taraftan çocuğu sakat doğar. Amerikalara gider düzeltemez. Allah sana onu ceza olarak verdi. Senin o haramdan kazandığın paraları burada harcattırarak, senin yüzünü güldürtmeyecek.

Paran olacak ama yüzün gülmeyecek, kalbin yaralı olacak. Neden? Haram yedin de ondan.

Anlayamadın mı hala kaz kafalı. Çocuğun ondan sakat, ondan hayırsız, ondan anarşist. Karın ondan şöyle, yuvan ondan mutsuz... Anlamadın mı?

Anlayamaz. “Ne ilgisi var?” der. Anlayamazsan çekersin. Allah-u Teàla Hazretleri:

“—Önce birbirinize haklarınızı helal edin, hesaba öyle gelin, kolay olsun.” diyor.

Allah-u Teàâla Hazretleri bazı kullarını hesapsız cennete sokacakmış. Peygamber Efendimiz demiş ki:

“—Benim ümmetinden 70 bin kişi hesapsız cennete girecek.” Allah Peygamber Efendimiz’e böyle müjdelemiş. O da demiş ki: “—Ya Rabbi 70 bin az, daha çok olsun.”

Allah her birisine 70 bin kişi bağışlamış. 70 bin kere 70 bin cennete hesapsız girecek. Cennete hesapsız girmek dinleyen sahabenin hoşuna gitmiş. Sahabeden birisi Ükkâşe ibn-i Mıhsan RA kalkmış demiş ki:

“—Ya Rasûlallah, dua et bende onlardan olayım.” Peygamber Efendimiz:

“—Sen onlardansın!” buyurmuş.

Bir başkası da kalkmış:

“—Bana da dua et, ben de onlardan olayım!”

Peygamber Efendimiz:

“—Ukkâşe senden önce davrandı.” demiş, kesmiş.

Kitaplar diyorlar ki:

“–O ikinci kalkan münafıklardandı.”

Efendimiz’in adabı ne kadar güzel. Reddediği bile ne kadar güzel. Başka bir şey demiyor. “Sen münafıksın, sen giremeyeceksin.” demiyor. “Ukkâşe senden evvel davrandı.” diyor, bitiyor.

Edep öğrenin edep! Erkân, usûl, yol öğrenin! Allah bizi Rasûlüllah’ın güzel edepleriyle müeddep eylesin... Sünnet-i seniyyesine sarılanlardan eylesin... Ümmetine hüsn-i hizmet ile hizmet edenlerden eylesin... Rızasını kazananlardan eylesin. Ahirette komşuluğuna erenlerden eylesin...

Fâtiha-i şerife mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN
01. 08. 1993 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

